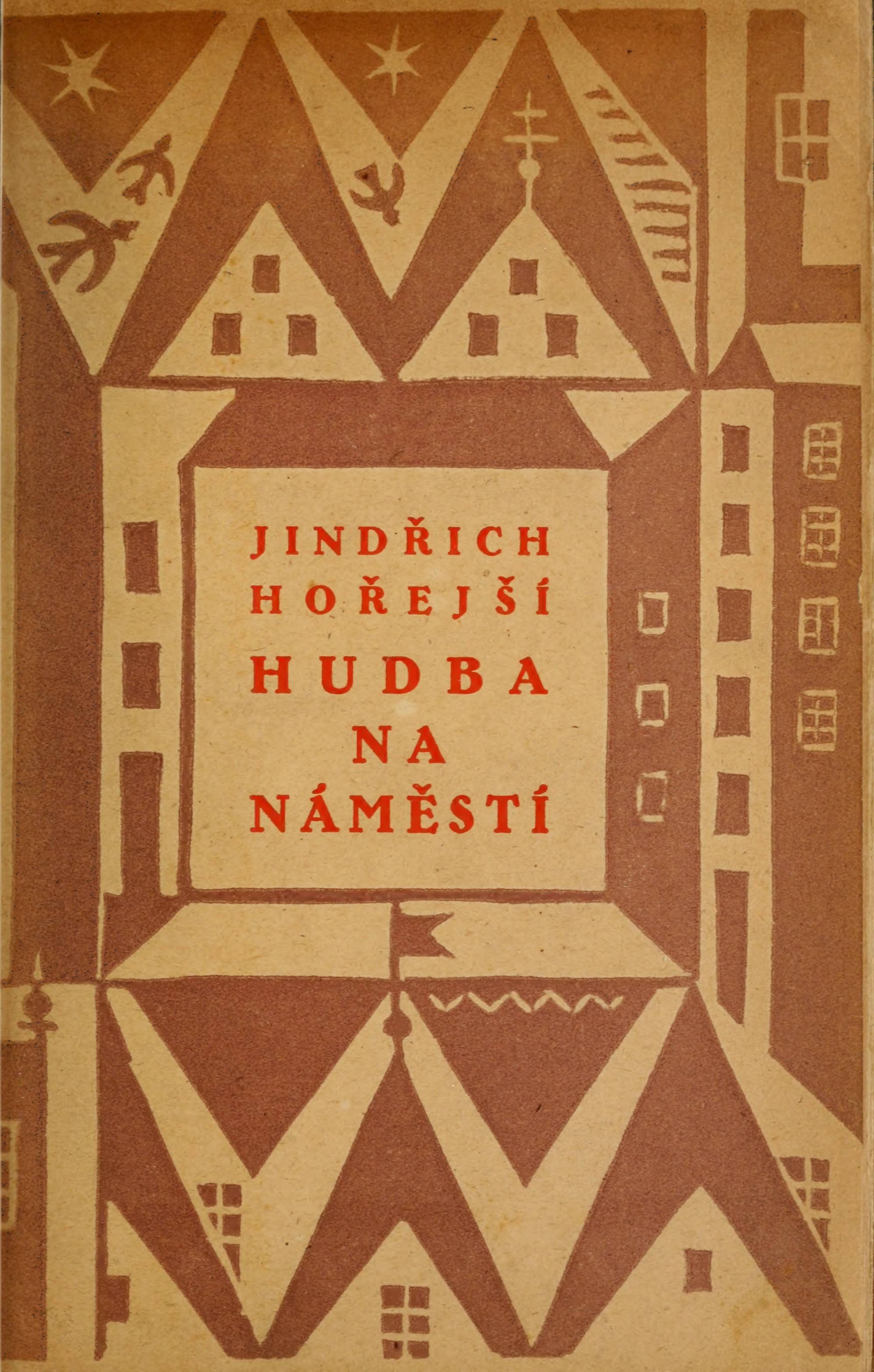

JINDŘICH
HOŘEJŠÍ
HUDBA
NA
NÁMĚSTÍ

HUDBA NA NÁMĚSTÍ

JINDŘICH HOŘEJŠÍ

HUDBA NA NÁMĚSTÍ

PRAHA

1921

Ils ont dit : des ailes, des ailes.
Moi, je dis : des cieux, des cieux !

Gabriel Tarde.

M.

Včera ještě lomcoval mnou žal,
těžko mi bylo,
že jsi tak záhy na mne zapomněla
a že tak krátce, že tak krátce se ti ve mně zalíbilo.

Dnes ráno, bůh ví, kde se vzal,
(trysk' jako kdysi rozkoš z tvého těla),
hlas mírný tichounce mi domlouval:
že's květ, jenž kvete pro každičký zrak,
pro všecky rety prahnoucí,
že's plamen lásky, vzešlý pro zázrak
roznítit všecka srdce horoucí,
že neseš osud svůj jak těžké bohatství,
jak vzácný dar,
jak výstrahu, jež věští temný zmar
všem, kdož by chtěli zhyzdit ruku tvou,
tvou ruku přeštědrou,
prstýnkem věrnosti a sobectví.

MĚSTEM

Sem a tam,
křížem a krážem prošel jsem město,
jak mě nes' dav.
Na tisíc hlav,
muže a ženy
zachyť pohled můj pohroužený –
ale jsem sám.

Každá ta hlava má svou zář',
božskou a lidskou svatozář':
mladosti jásot, staroby stín,
rozkoše nahost, závoj vin,
posvátný popel práce,
lenosti lesk,
revolty blesk,
korunu bolu a resignace.

A do každé, do každé zaťat byl spár
jakési Víry a jakési Naděje,
pod jejichž dotekem temně se zachvěje,
zahoří v žár,
zaúpí úšklebku palčivým mrazem.

Snad i ty, Lásko, sešla jsi na zem'.

Snad i ty, drahá neznámá,
vyšla jsi v ten den za přeludem
s nesmlouvačnýma rukama:
aby už Život nebral a dal
a ty jsi vydala, pro co jsi zrála.

Tebe však, drahá, jsem nepoznal,
ty jsi mne drahá, nepoznala.

KVĚTNOVÝ DEN

Na trávě ležím jak trosečník
na pevné půdě po přestálé bouři.
Za mnou kdes v dálce, v šedavém kouři,
mizí mi město,
topí se ve své vášnivé vřavě
jak vzpomínka na ně v mé hlavě.
Sním o něm teď jako o vraku.
Je líto mi těch, kdož dole tam zbyli,
a s těmi jsem, kdož se zachránili.

Slunce, můj spasný majáku,
z všeho jsem vyvázl, sobě však neunik'.
Vteřina vteřinou do Věčna míjí,
a já ji provázím melodií:
Pro tuto chvíli,
pro ten vzruch prudký a sladký a bílý,
pro toto nebe,
pro všecky tyto hlasy
lásky a krásy,
pro vroucí, sluncem zlíbanou víru v sebe,
pro slávu svobody, dané teď otroku,
chtěl bych tě, milá, mít po boku.

Kdybys tu byla, vyvolená,
z kytice světa květina rukou mou utržená,

žena, žena,
mé srdce by tvoje uprosilo:
aby to všecko kolem nás
v tobě jak v dychtivém filtru se slilo,
v náruči tvé mi vzešlo zas,
až vrátím se do města, navléknu poznovu
mučící jho svých vezdejších okovů,
dnů popeleční tíž':
Prach města jsi, v ten se obrátíš!

ULICE

Podivným hlasem dnes mluví tvá síla.
Jak jsi mne se vším znepřátelila,
se vším, co žije!
Dnes se mi nechce tvých přívěsků:
lidí a vozů.
Vidím tě nahou, bez lesku,
duši tvou, zakletou do hlomozu,
zradila dnes tvá apathie.

Je mi, jak bych se procházel
v obrovském lomu.
Z šedého dláždění, ze žlutých domů
zeje vše na mne kamennou hrůzou.
Mohutný krystal,
za domem dům jak z půdy by vzrůstal,
která jest jedinou obrovskou drůzou.
Je mi, jak sám bych kameněl,
jako by svaly
tvrdost tvou ssály,
jako by oči pily
z tvé síly:
jak by tvá síla
duši tvou vlila
do mojí.

Srdce mé křičí po boji,
jak by v ně bodal cizí nůž.
To ty's v něm vykřikla: „Uhoď . . ., už!"

HUDBA NA NÁMĚSTÍ

Dnes všecky cesty sem vedou
a svedou!

Šedivé náměstí, smetiště spěchu a ryku,
tržiště žehrání, denního lopocení
a udýchaných zvyků,
časem a kroky a vozy otřelá města lysina
pohádkovitě se mění.
Je to jen smavá mýtina.
Co's marně tu, srdce, jindy hledalo,
vzduchem teď chvěje.
Dav lidí, jak slunečný proud by je nes',
dobrovolně sem spěje.
Tvoří se kola a kola,
lidský les.

A do toho lesa orchestr hudbou volá.

Však tiše jen z lesa zní odezva.

Kam se jen poděl včerejší shon,
kam
dnů každodenních klam,
kde vzal jen každý ten ton,

sílu zaklínadla,
že syrová přítomnost s tváří jak maska spadla
a vrátit se bojí,
že všichni tu stojí,
šik deserteurů Skutečna?

Tiše jen, tiše zní odezva,
veselá píseň dokola,
okolo stola.
Kamenné srdce města zaplálo:
Života bído, Života bído,
ty nejsi dědičná!

MILENCI

Milenci, láska a krása a mládí,
mihli se ulicí. Světelně bílí,
jak z čerstvého snu by se právě narodili,
šli, z chůze a z postav, ze sebe samých vychýleni,
bronzově zceleni, nedotčeni
čím město smrtelně plení.
Šli jak by odkudsi z prvotních, dávných věků
legend o pračlověku,
a jak by jen náhodou svedla je cesta
tápavých stop
do cizího města,
na pouti do ráje příštích dob.

Šli, veselé, křiklavé reklamy
všeho, co zdá se tak daleko před námi,
šli, vyzývavá provokace
otroků práce,
dva plameny posměchu
za luzou peněz, vraždy a prospěchu,
šli, žhoucí výčitky svědomí
všem, nad každým voláním spásy již rukama jenom
ztraceně zalomí,
šli, pyšné a prorocké blasfemie
ubohé lidské komedie,

šli, děti revoluce,
tiskli si jásavě radostné ruce,
šli, křičeli, láska a krása a mládí,
že není, co zradí,
že zmaří
i bídu i léčky i klamy i zbabělost stáří,
že nejsou sami, že nejsou sami . . .

PAVOUCI MĚSTA

Den sejme ti brýle mámení:
– Shoď, srdce, svou pyšnou člověčinu,
to nejsou tvé domy, dláždění,
což nepoznáváš pavučinu?

A noha se pojednou propadla
do dlažby jako do přediva,
milion tkaniv z něho se souká,
po každé straně
na místě zdiva
spletly se obrovské šedivé tkáně,
zapjaté v průčelích domů jak v rámech,
prachové pavučí pro pavouka
tam v krámech.

Nejsi už člověk, jenom moucha.
Bzučivá vlna o tebe šplouchá,
dokola všude hejna a hejna
lidských much
a tam ta pavoučí chapadla.

Plakáty lesknou se jako lep,
firmy jsou magnetické póly,
každičké písmeno huláká: Vlez!

Hedvábný cár a stračí střep
ohluchlé váhavce oslepují,
masa a sýry a alkoholy
rozvály do ulic drsný puch,
břichatě bují, fascinují,
výkladen lejna.

Krámy se prázdní a znovu plní,
bzučivá vlna se vlní a vlní,
vlez, pij a jez,
mouchy se střetají s pavouky, tváří v tvář
nevěřící a lhář,
nasládlý úsměv a vzkypělá žluč,
dědičná tupost a jistota: Jen si bzuč,
má slina tě brzy omotá,
a peníze dáš, a peníze dáš,
krev vezdejšího života!

Ty, dušičko muší, zakletá v pavučinu,
však vzpomeň si jen na revoltu much,
jež posed' zlý duch
a písnička nezákonných činů,
jak skuly se tenkrát v stohlavém shluku
v obrovskou mstící lidskou ruku
a trhaly, trhaly pavučinu!

Dni, nech mi mé brýle mámení!

PRODAVAČKA RŮŽÍ

Již z rána tam stála.
Na prodej měla košík růží
bílých, žlutých a červených.
Květnové divy.
Žen zrak se k nim upíral žádostivý.
Muže
víc vábila ona, než růže.

Vrátil jsem se až k poledni.
Ještě tam stála.
Růži měla už poslední.
Přistoup' jsem: „Voní?"

Rudý příval jí tváře splách'.
Ten nach, ten nach
měly ty růže jistě po ní!

Když jsem k ní přišel, počítala.
Držela hrstku peněz.
V očích jejich jsem čet'
nějaký těžký rozpočet.

V podivném studu děla:
– Já jsem k nim dneska ani nepřivoněla.
Člověk už pomalu nemá čas.

Hlas se jí nějak třás'.
Zněl jak řinčením každodenních želez.
V zápětí však se rozesmála:
– Vám záleží asi na její vůni!
Chcete ji beztoho jenom dobrat!

A její smích
z bělostné řady zubů se zdvih',
dvojice křídel motýlích,
bělostných,
na rudé růži usedlých.

ÚRAZ NA ULICI

Přejeli starce. Krvácí.
Dav se sbíhá.
Na tvářích zvědavost, odrazy bolesti.
Do týla věsí se společná tíha.
Srdce se třesou jedinou vibrací.
Oči, jež před chvílí zřely tak cize,
šíří se úděsem jediné vise
společných osudů, společných neštěstí.
Jakoby za všecky, vyvolen všemi,
shýbá se kdosi k zemi
k aktu milosrdenství..
Jakoby za všecky šeptla čís' ústa:
„Ubohý člověk!"

A starý muž jako když usíná.
Zavřel oči.
Svět se s ním točí.
Vzpomíná:
že v celém tom životě prokletém
nikdo a nikdy tak vroucně mu neřek',
že je člověkem.

Květino lidského souručenství,
tu na dlažbě ulice, jež je tak pustá,
já viděl jsem prve,
jak's kvetla, jak's kvetla z krve.

HERNA

Noc snáší se jako příměří
nad denním bojem. Ze zásek Kapitálu,
vždy věrné přední stráže,
neochablí a bdělí
trousí se jeho žoldnéři
do hráčských sálů.

Jdou píť, jdou píť,
jdou hrdlem si líť
kořalku peněz, nepříteli!

Jak roztek' se jed té lihoviny
po stolech, sedadlech, stěnách a zemi
Jak krápníkovitě mokvá kol světel
tam u stropu růžicemi,
jak zažral se do pijáckých mozků,
do rukou, tváří bělostné špíny!
Jak červivě hryže v tom bezduchém vosku!

Těch otylých chřtánů,
chlamstavých hub,
z nichž cení se žvýkavě zlatý zub
jak chuchvalec zlata, jež vydávily!
Těch očí, jež opilstvím peněz šílí!

Těch korektních masek, jež pod stůl se smekly!
Těch oplzlých gest, v nichž, zduřelé pijavice,
duše se do naha svékly!

Sem slina žebrácká nevkusně nestříká
vzpomínkou na ulice,
pelyňkem do číše.
Své mene tekel
stín výhružný tu po zdech nepíše.

Až k ránu,
když zástup otroků své těžké kroky vplétá
do jitřní lehkosti a do meandrů Práce,
úděsná illuminace
opilou vidinu na chvíli ztřísní:
dne bílá pochodeň je ozáří,
a psanci míjejí, pochmurní, přísní
jak hrobaři,
opilců peněz hrobaři a jejich světa.

SLUNCE

Nějak dnes posměšně svítí.
Jako když nechce.
Jako když slídí.
Jako když hledá jen svoje lidi.

Úkosem zírá na ulici,
na lidský kolotoč.
Jak slinou
paprsků sžíravou kyselinou
po dlažbě leptá.
Spaluje vzduch.
Nazdařbůh šeptá:
– Není vám lehce,
  galejníci?
  Jakou, ach, klamnou
  cestičkou života
  každý se smýká!
  Radosti vaše, jaká to tesknota!

Ostrý jak dýka,
paprsek jeden bodá svým „proč".
Kde myslí, že našlo ochotný sluch,
tne do živého:
– Nech všeho, nech všeho,
  leť za mnou!

V ELEKTRICE

Denně a denně v šíleném chvatu
chapadla vozu nás mají v své moci.
Jak s nákladem živých automatů
a jimi puzen se řítí
za ranními rozkazy denního živobytí.
Cigarett dým
jak prořídlá mlha hluchého zapomnění
vychází z úst a nad hlavou civí.
Dvou, tří žen zrak smutně se diví,
jak zahořklé probuzení
den schystal jim po sladké noci.
Hrst sazí.
Pár frází.
A chlad.

Je někdy, jen někdy se stiší po vnějších dojmech
zlý hlad.
Odkudsi z kouta šlehne zář:
drahého básníka tvář.

Svět jeho dumy,
jenž býval světem tvým,
k němu jak k sluneční výhni tě pudí.

Vzpomínky světlo,
jas příštích jasů tiše ze sna budí.
Vír jeho veršů rythmem v krvi šumí.
V srdci je teplo.

JOUJOU

Vše na ní se chvělo.
S horečným chvatem,
jak činila asi vždy se svým šatem,
chrlila ze sebe příval slov,
znějících jako otřelých mincí kov,
jak šelest lepkavých bankovek.

Jaké je ubohé joujou
odporných mužů.
Jak žije bídně,
anonymně,
nečlověk.
Jak jenom v nemocnici
jí bývá klidno.

Mluvila páté přes deváté.
O všem, co podle ji kruší
a drtí.
O scénách na strážnici.
Co se jí lidé namučí.
Že v jediné jenom náručí
se nemůže vrhnout: v náručí smrti.
Jak paktuje s Bohem.
Jak hnusné má zvyky.

Svlékala duši.

Bylo mi stydno,
já chtěl jsem jen tělo.
Sestro, co mám, ti dám.
Sestro, s bohem!
Sestro, díky!

DUHA NAD MĚSTEM

Déšť snesl se do ulic, na náměstí.
V stříbrné pruty rozlité kapky chřestí,
řezavé, husté tyče mříží.
Jak v slzách, v nichž třepotá smích,
z vězení, kterým se propaluje,
slunce z nich shlíží.

A lidé, ach, lidé, jako když střelí,
se rozletěli
do elektrik, pod okap, do průjezdů,
domů,
nad hlavou, symbol lopoty denní, si rozestřeli
deštníků černou hvězdu.

Na vážkách naděje liják a slunečno balancuje.

A náhle,
aby ty městské oči nezapomněly,
prachem a kouřem a špínou zamlžené,
do drátů, dlažby a šerých zdí pohroužené,
se rozpomněly,
náhle —
vysoko v nebesích,
nad nízkou výší nejvyšších domů,

jako když myšlenku vnějškový náraz přetíná,
sesedlý trhajíc mrak,
záplava barev laská zrak:

Křiklavý plakát, mýdlová bublina,
hračka, staré pověry štít,
sedmiradostná stuha,
rub zastírající líc,
věčného rytmu barevný kmit,
luk napiatý do Vesmíru
pro šípy touhy a snů o novém míru,
nic,
duha.

20. II. 1920.

(Transport ruských legionářů.)

Hlomoz a křik a fanfáry,
slova, jimž teprve chvíle dá přízvuk,
gesta a slzy a prapory
do tváře stříkly mi horkou pěnou
vyvřelé sopečné lávy.

Neboť ty's sopka, hrdinství!
Sto let vřeš v srdci chladné země,
jediné vrásky ji nezkřivíš,
kletby a zoufalství, radost a pýcha,
světlo a stín
zapadnou v propast tvého ticha
a ty je přetavíš v čin.
V den slávy
obrovskou plamenou vlnou
je vychrlíš
a že jsi nezemřelo, že jsi nezemřelo,
vášnivou řečí promluvíš!

Oslepíš oči, ohlušíš sluch
a ke všem, a ke všem mluvíš jak ke mně,
že prostor a čas se chví.

Však nejvíc, že srdce se chvějí
jak by je prostoupil zapřený bůh.

Jak jsem tě laskal, rušný dne,
pro tvoje poselství tajemné,
pro naději!

APOSTROFA

Nebuď tak smutná!
Pohled tvůj mrazí.
Večera stíny
kladou se po zdech jak spoluviny
nás všech.
Jsme jako kruh chmurných horalů,
ztracených na věky v ledové výši
s temnými srázy.
Šňůra tvých rudých korálů
úží ti dech
jak krvavá smyčka Absolutna.

A přece tu sedíme u stolu
jak včera a předevčírem pospolu,
ochotni s tebe sejmout tvůj kříž,
slova a úsměvy nesem ti vstříc,
zvedáme číši.
Víc:
Milence oči žehnou tmou.
Žádostí svou tě obepíná.

Napij se vína!
Je to tvé rodné země krev.
Dá více ti, nežli zapomnění.

V krev, tělo tvé bude to proměnění
a v radost a v radost srdce zpěv,
bys, když už svůj osud nemůžeš nést,
jinému ze sebe dala zkvést:
že za tebe dítě tvé Věčnu dá odpověď.
Hleď:
milence oči žehnou tmou.
Sklonila's hlavu? Skloň ji níž.
Pyšný a prosebný uslyšíš
ňader svých úder.
Smyslnou vlnou životaplnou, vítěznou se dmou.

SLOKY

Paní S. Boučkové.

Jak by tvůj úsměv jinak kvet,
zobjímal láskou celý svět,
nebýti bídy kolem,
jíž na tebe křičí každý kout,
jak města elektrický proud
tvé srdce napájí bolem!

Jak by tvůj pohled hořel čist,
kdyby v něm pohasla nenávist,
již nestoudně žatvou svou živí
trustový otrokář, lokaji vraždy,
kteří si pachtují s posupným „Navždy!"
života krásu a divy!

U HROBU OSCARA WILDA

Stanislavě Šifterové.

Za noci zázračné, jež stínům dává tvar
zas těl, kdys živoucích, co měsíc, bílý
jak žádost roznícená v závrati a v žár,
jim duši vdechne, aby oživily,

k vám přijde Salome: zrak, všemohoucí zmar,
rty, které se rtů Smrti Život pily,
v náruči květy zla, svůj od vás vroucí dar,
pokorně pyšná klesá u mohyly.

A horce vypráví, jak druhého dne z rána
po dvojí vraždě té spěť zřela Jochanana
od Vesmíru bran sobě v ústrety.

Nad snem svým zhrzeným lkal: jeho boha není!
V objetí žádoucím jí vrátil políbení
na míru znamení a odvety . .

VERLAINŮV POMNÍK V LUCEMBURSKÉ ZAHRADĚ

Karlu Tomanovi.

Jak z desky stolu, z trávníku
v zelených reflexech k blankytu
půl socha, půl paskvil tu trčí,
láhev absintu.

Tvůj „mongoloid",
tvá hlava, básníku,
pro denního života hostinu smuteční,
pro filistrů střízlivý klid,
pro žíznivých srdcí napojení
jak její hrdlo tu s výše ční.

Proud šumivý z něho crčí:
že poesie není
leč opojení.

A v proudu tom lehce pění
tvá sláva, básníku.

Z VOJNY

MROUCÍ MĚSTO

Dnes, kletbo, zhynu svrchovanou mukou:
za cizí hřích. Nezaviněných vin
zšílela oběť, klesnu do sutin,
já, pyšné dílo pyšných lidských rukou.

Můj tvůrce . . . Sním jen s hořem o člověku,
jenž, vlastní hrůzou jat, zbyl v mojich zdech:
lká v chrámech mých a na mých hřbitovech,
choule se k bohům, modlám všechněch věků.

Jak hejna supů, chimer, upírů
děs vzducholodí hřmí a rojů létadel,
z mých zvonů přelitých zmar chrlí jícny děl . . .
A marně pnu svou úzkost k Vesmíru:

Mé slunce, slunce, jež mne celovalo,
polibky Věčna střežilo můj růst,
obličej odvrací, žár drahých úst . . .
A země, země, jíž mé štěstí zrálo

a která zdvihala mne k nebesům,
jak čerstvý hrob se zrádně otevřela
a čeká, chtivá, na pád mého čela,
co posměch Času smrti přeludům

tvář hněte pitvornou: Má noc se sklání
v ubohé pompě, v černém rouchu kněžském,
měsíčných světů polije mne leskem . . .
olejem posledního pomazání.

1915

SINÝ DEN

Nás nevidělo, matko, zápraží
v ten siný den,
klid tiché vesnice.
Mír neváł od lesa. Nebylo měsíce,
jenž bíle vždy o slunci zítřka hovořil.
A nebyli jsme sami.

Jak v kleštích ve svých zdech nás tisklo nádraží
a s námi
sta bědných stínů,
matek a synů.
Bojácný otazník do temnot Sudby,
lamp plamen plachý ve tmě živořil.
Jak řada rakví vozy čekaly.
Mluvily slzy:
„Přijdeš? Přijdeš brzy?"
Rakouské hudby
vír tonů rozkřik' se a zalhaly.

Byl jsem tak sám.
A zástup všech těch žen
pojednou ve vás v jedinou mi splynul proměněn,
v tíž' vaši jejich tíže.

Na místě vašem stála tam
vzpomínka z dětství utkvělá:
Maria Matka u dřeva kříže,
Eva nad mrtvolou Abela.

Z VEČERA NÁVSÍ....

Z večera návsí náš bataillon táh'.
Mlčky a trpně jak stěny
stavení, na jichž se choulily práh,
nás vítaly zbylé ženy.

Živote! Smrti! Tmou měsíce lesk,
běl drtivých dravčích zubů,
s bodáků ostří do zřítelnic blesk'
v žár hladových vilných pudů.

MONOLOG BÝVALÉHO PĚŠÁKA

Nikdy jsem neviděl cizí země.
Jen trocha vzpomínek ze školy
myšlenku na ně živila.
Továrna, denní robota,
to byla mého života
neměnná městská idylla.

Poprvé osud se milostiv sklonil ke mně,
když vypukla válka.
Konečně kynula dálka!
Snad milost to nebyla, jenom škleb.
Mně – jako můj každodenní chléb –
udělili ji páni.
Nastalo toužebné cestování
Srbskem, Ruskem a Italií.

Co jsem chtěl poznat', poznal jsem.
Viděl jsem:
Všude jsou stejné mozoly na tvrdé dlani.
Všude je stejné milování,
stejné umírání.
Noc se dnem se všude stejně střídá.
Jsme lidé, jsme lidé.
Jsme na světě sami.
Jen my jsme s námi.

Dnes opět jsem doma. Už neopíjí
hlas dálek. Vše slilo se v tichý sen,
radostný jako bílý den.

Ale má radost je nějak kusá.
(Snad i ta stará bolest dobolí.)
Vzpomínám stále na toho Rusa,
jak jsem ho bod, jak
rty rudé měl, modrý zrak,
obličej bílý jako křída.

LÍSTEK RANĚNÉHO

Když jsem ji dostal,
jak špalek jsem paď.
Pozbyl jsem vědomí.
Byl bych snad zaspal
i blažený pocit,
že jsem byl rád.

Vzkřísil mne saniťák.

Ale já nějak jsem dlouho se probíral.
Hádal jsem, jak jsem se tu ociť.
Bylo mi,
že jsem kdes' na prostřed ulice.
Trávník
se nějak zdál mi dlažbou.
Ani jsem nevěděl, že dostal jsem pažbou.
Saniťák
nějak mi známě připadal
jako strážník.
Asi mne sebere. Na to jsou předpisy.
Já jsem se pral.
Sáh jsem si po čele.

Hlavou mi kmitly nápisy,
jak jsem je čítával v soudní rubrice:
Rušení veřejného pokoje a řádu.
Těžké ublížení na těle.
Vražda z hladu.

P. S. Táto,
ten saniťák sbíral taky zlato.
Chtěl jsem se podívat' na hodinky,
kde nic, tu nic!
Taky mám v pekle prstýnek od Aninky.
Snad mu ho poslala. Mohla to říc'.

PÍSEŇ VÁNOČNÍCH STROMKŮ

K.

Koho z nás utnou,
odvlekou,
vojáky, vojáky,
na vojnu smutnou,
dalekou?

Kolik nás, kolik je vyvolených
na pochod smrti
do městských čtvrtí,
do hrobů, do hrobů obílených?

Ježíši Kriste!
Pro Tvoje zrození, pro sny Tvé čisté
nám nutno je mřít.
V nás rok co rok znovu Ty's na kříž vbit.

VERŠE

Víc, nežli sluncem rozzpívaných jiter,
kouzelných podvečerů,
dychtivě sladkých nocí,
zeleně hebké v roztoužených lukách,
lehkého pelu rosy,
nadějí zlatou vlnících se polí,
z nichž skřivan s hymnou díků k nebi vzlétá,
pohody měkké, pýchy pevných lesů,
polibků, jimiž líbá vonný vzduch,

Já, města snětí prolezlý, dýchaje jeho puch,
v zástupech lidských ztracený a v malomocném děsu
z úst lidských trpně vnímaje životu hořká veta,
oslněn lány zraků, které bolí
slz těžkých kovem, zimničně jež prosí,
šeď dlažby denně zkrápěje a v mukách
štván denně města všemohoucí mocí,
ve věčném, marně bílým dnem světélkujícím šeru,
jsem viděl žízní smutných lidských niter.

Tak, psanec mezi psanci,
jsem poznal ty, k jichž obrazu jsem stvořen,
s požárem jejichž srdcí
mé srostlo plamenem, života mého kořen
z nichž rozrůstá se v novém snu.

Jich naděje jsou nadějemi mými.
Za týmiž znameními,
na poušti dnů,
propadlých nemilosti,
společnou mízou napité se moje páže mísí
do změti napřažených ramen,
jež křísí
vždy nového, vždy lepšího, vždy lidštějšího Příští
vod živných pramen
ze skály Přítomnosti.

Již se tříští.

OBSAH.

Z vojny.

OBÁLKU

do linolea vyřezal

JOSEF ČAPEK

Vytiskla

LEGIOGRAFIE

pro

ČIN

Tiskové a nakladatelské

družstvo

československých legionářů

V PRAZE

1921

Legiografie, Praha II.